

ἄσματα εἰσὶν ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ καὶ ἡ τιμὴ τῆς χώρας. Ἐκεῖνος, ὃν ὁ φθόνος καὶ ἡ συκοφαντία ἐξεδίωξαν τῆς πατρικῆς γῆς, ἀνευρέθη.—Ἡ φέρουσα τὰ βασιλικὰ δῶρα συνοδία εἶναι ἐγγὺς τῆς πολίχνης, ἥτις παρέσχεον ἄσυλον τῷ ποιητῇ. Τὴν πορείαν αὐτῆς ἀνακόπτει ἐκ τῆς πύλης τῆς πολίχνης ἐκεῖνης ἐξερχομένη εὐάριθμος νεκρική συνοδία. Ἐντὸς φρεῖου πενιχροῦ κεῖται ὁ νεκρὸς τοῦ ἀνδρὸς ὃν ἐξήτουν· ὁ Φιρδούσης. . . . , φθὰς ἤδη εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀκανθώδους πρὸς τὴν δόξαν ὁδοῦ.

Ἀρρικανὸς ῥακενδύτης κάθεται ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων κλιμάκων τῶν μεγάρων τῆς πρωτεύουσας τῆς Πορτογαλλίας καὶ ἐπαίτεϊ—εἶναι ὁ πιστὸς τοῦ Κάμοενς δούλος· ἀνευ αὐτοῦ καὶ τῶν ὀλίγων χαλκίνων κερματίων ἅτινα τῷ ῥίπτουσιν, ὁ κύριός του, «ὁ αἰδὸς τῶν Λυσιτανιάδων», ἤθελεν ἀποθάνει τῆς πείνης.

Νῦν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον κοσμεῖ τὸν τάφον τοῦ Κάμοενς.

Ἐτέρᾳ πάλιν εἰκόνι.

Ὡχρὸς ὡς πτώμα, μὲ μακρὰν ἀτημέλητον γενειάδα προβάλλει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὀπισθεν σιδηρῶν κιγκλίδων εἰς ἀνὴρ. «Ἐκαμα μίαν ἀνακάλυψιν, ἀνακάλυψιν μεγίστην, ἥς ὁμοία ἀπὸ πολλῶν αἰώνων δὲν ἐγένετο!» κραυγάζει, «καὶ μὲ κρατοῦσι διὰ τοῦτο ἐπὶ εἰκοσι καὶ πλέον ἔτη καθειργμένον ἐνταῦθα!»—«Ποῖος εἶναι αὐτός;»—«Τρελός!» ἀποκρίνεται ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου. «Ἡ περικοπὴ τῆς τοῦ εἶναι πρωτότυπος, καὶ μέχρι τοῦδε δὲν ἔχει πάθει τοιαύτην ἄλλος ἄνθρωπος· φαντάζεσαι ὅτι δύναται νὰ κινή μηχανάς διὰ τοῦ ἀτμοῦ!» Ὁ ἀνὴρ ἐκείνος εἶναι ὁ Σολομών Δε-Κῶς, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀτμοῦ, ὅστις, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τον ἐννοήσωσιν οἱ σύγχρονοί του, ἀποθνήσκει καθειργμένος ἐν φρενοκομείῳ.

Ἴδου ὁ Κολόμβος, ὃν ἄλλοτε ἐμπαίζοντες παρηκολοῦθουν οἱ παῖδες τῶν τριόδων, διότι ἤθελε ν' ἀνακάλυψιν ἕνα νέον κόσμον—τὸν κόσμον ἐκεῖνον τὸν ἀνεκάλυψεν. Οἱ κώδωνες κρούονται εὐφροσύνῳς ἐπὶ τῇ θριαμβικῇ αὐτοῦ ἐπανόδῳ, ἀλλ' οἱ κώδωνες τοῦ φθόνου ἤχοῦσι μετὰ μικρὸν ἰσχυρότερον. Ὁ δωρησάμενος τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰσπανίας τὴν χρυσὴν ἀμερικανικὴν ἡπειρον, ἣν ἀνεκάλυψε, λαμβάνει βασιλέως σιδηρᾶς ἀλύσεις ὡς ἀμοιβήν.

Πλουσίαι εἰς τοιαύτης εἰκόνας εἶναι ἡ ἀκανθώδης πρὸς τὴν δόξαν ἄγουσα ἀτραπός.

Ἐν σκότει καὶ νυκτὶ κάθηται ἐκεῖ ὁ καταμετρήσας τὰ ὕψη τῶν ὀρέων τῆς σελήνης, ὁ μέχρι πλανητῶν καὶ ἀστέρων ἐξορμήσας εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα τοῦ κόσμου, ὁ κατανοήσας τὸ ζωογονοῦν τὴν φύσιν πνεῦμα, ὁ αἰσθανόμενος ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ ἐαυτήν· ὁ Γαλιλαῖος. Τυφλὸς καὶ κωφός, προβεβηκώς ἤδη τὴν ἡλικίαν, βασανιζόμενος ὑπὸ τύψεως συνειδήτος διὰ τὴν

ἄρνησιν τῶν δοξασιῶν αὐτοῦ, μόλις ἔχων τὴν δύναμιν ν' ἀνεγείρῃ τὸν πόδα του, τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον πόδα, δι' οὗ ποτὲ ἐν ὁδῷ ψυχῆς, ἀναγκάζομενος ν' ἀρνηθῇ καὶ διαψεύσῃ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐπληξῆς τὴν γῆν, φωνῶν μετ' ἀγανακτήσεως· «Καὶ ὅμως κινεῖται!»

Ἴδου γυνὴ παιδὸς ἔχουσα φρένας, ἐνθουσιασμένη καὶ πίστιν ἄπειρον—προπορεύεται φέρουσα τὴν σημαίαν, καὶ δι' αὐτῆς νικᾷ καὶ σώζεται ἡ πατρίς τῆς. Ἀντηχοῦσι παιᾶνες—καὶ ἀνάπτεται πυρὰ. Ἰωάννα, ἡ παρθένος τῆς Αὔρη-λίας, καίεται ὡς μάγισσα.

Πρὸς τὸν μεσαῖον ἰστὸν πλοίου ἀποπλέοντος ἐκ τῆς Δανίας, ἵσταται ἀνὴρ, τὸ ὕστατον ῥίπτων βλέμμα πρὸς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα του. Ὁ Τύχων Βράχιος, ὁ τὸ ὄνομα τῆς Δανίας μέχρι τῶν ἄστρον ὑψώσας, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ἀνταμοιβὴν μὲ χολὴν καὶ πικρίας ποτισθεὶς, φεύγει εἰς ξένας μεταβαίνων χώρας. «Πανταχοῦ εὐρίσκεται οὐρανός, τί ἄλλο θέλω;» εἰσὶν αὐτολεξεῖ οἱ λόγοι τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου. Ἀποπλέει ὁ ἐξοχώτατος τῆς Δανίας ἀνὴρ, καὶ εἰς τὰ ξένα εὐρίσκει τιμὰς καὶ ἀνάπαυσιν.

Πυκνὸν πλῆθος συνωθεῖται παρὰ τὰς ὄχθας μεγάλου ποταμοῦ ἐν Ἀμερικῇ· ἐν πλοῖον θὰ πλεύσῃ, περιφρονῶν ἄνεμον καὶ καιρὸν, διότι λέγεται ὅτι ἔχει ἐν ἑαυτῷ δύναμιν ἀνωτέραν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Ῥοβέρτος Φούλτων καλεῖται ὁ νομίζων ὅτι ἐφευρε τὴν δύναμιν ταύτην. Τὸ πλοῖον κινεῖται, πλέει, αἶφνης ὅμως ἵσταται ἀκίνητον—ὁ ὄχλος γελά, κραυγάζει, συρίζει· συρίζει καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ τοῦ Φούλτωνος. «Ὅποια αὐθάδεια! ὅποια παραφροσύνη! τοῦ πρέπει νὰ κλεισθῇ εἰς φρενοκομεῖον!» Βίχε συντριβὴ μικρὸν τι καρφίον, ἀνακόψαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν κίνησιν τῆς μηχανῆς· τὸ καρφίον διορθοῦται, στρέφονται οἱ τροχοί, τὸ σκάφος κατανικᾷ τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὕδατος, καὶ πλέει τὸ πλοῖον! . . . Ὁ ἀτμός μεταβάλλει ἐν τῷ κόσμῳ τὰς ὥρας εἰς λεπτά.

Διὰ πτερύγων κραταιῶν τὸ πνεῦμα τῆς ἱστορίας ἱστάμενον διὰ μέσου τῶν αἰώνων—πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ παρηγορίαν, καὶ ἀναρρίπησιν τοῦ ζήλου τῶν ἐπερχομένων γενεῶν—δεικνύει εἰς εἰκόνας περιλαμπεῖς καὶ φωτεινὰς ἐπὶ ζοφεροῦ βάθους τὴν πρὸς τὴν δόξαν ἄγουσαν ἀκανθώδη ἀτραπὸν, ἥτις δὲν περατοῦται, ὡς ἐν τοῖς μύθοις, εἰς αἴγλην καὶ χαρὰν ἐν τῷ κάτω τούτῳ κόσμῳ, ἀλλ' ὑπερπηδῶσα τοὺς χρόνους ἀπαθανατίζει τοὺς ταῦτην διανύσαντας ἐν τῇ αἰωνιότητι. **

Ἡ κατάχρησις τοῦ πεπηγμένου ὕδατος εἶναι φονικὴ ὅσον καὶ ἡ κατάχρησις τῶν πνευματικῶν ποτῶν. Ἀν εἰς τινὰ καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ καύσανος, δοθῇ ἐν μόνον ποτήριον πεπηγμένου ὕδατος 32 βαθμῶν, δύναται νὰ τῷ ἐπέλθῃ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις.